

Vincze Sára: Az iránytű segítsége

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény kisfiú. Ezt a kisfiút Péternek hívták. A nagyapja Párizsban lakott, ezért nagyon ritkán találkozott vele.

Péternek lassan közeledett a születésnapja. A nagyapja eljött hozzá és Péter ennek nagyon örült. Egy új csizmát szeretett volna, de a nagyapó egy sokkal érdekesebb tárgyat adott neki. Azt mondta:

- Tessék fiam! Ez egy rubintból készült iránytű. A mutatója arany, a belseje ezüst, a külseje pedig rubint.

Péter még ehhez túl kicsi volt, ezért nem tudta, hogy ennek mekkora az értéke.

Másnap elment a rétre és magával vitte az iránytűjét. Az iránytű folyton a nagy hegyek közé mutatott. De Péter nem törődött vele, mert még nem értette, csak ment a feje után. Egyszer csak azt vette észre, hogy eltévedt egy nagy erdőben. Közben egy magas hangra lett figyelmes.

- Talán eltévedtél, Péter? – szólalt meg a hang.

Péternek fogalma sem volt, hogy ki szólott hozzá.

- Most persze kellek! – szólalt meg ismét a hang. – Én vagy az. Az iránytű.

Péter nagyon megörült neki. Kérlelni kezdte:

- Légy szíves juttass haza!

Az iránytű boldogan hazajuttatta Pétert.

Azóta Péter már másra sem vágyik csakis arra, hogy nagyokat kirándulhasson ismeretlen helyeken az értékes és ritka iránytűjével.